

Vltava 5. – 7. září 2003

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Vládičkem, Ríša a Martina s Edíkem, Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Alena M. a Lucka, Pavel F. a Jitka s Tomášem, Karel J. a Hanka F.

Pátek 5. září 2003 (Branná – Nové Spolí; 12,5 km): S výpravou na Vltavu jsme původně počítali již na konec srpna, ale rekordně horké léto, jež způsobilo, že téměř všechny řeky následkem sucha byly nesjízdné, změnilo náš plán. Vodáci z celé republiky se totiž v srpnu nahrnuli právě na Vltavu, jako jednu z mála sjízdnou. Následkem toho vzniklý denní „průtok“ 800 kánoí nám vzal chuť jejich řady rozšířit. Proto jsme termín operativně přesunuli nejprve na druhý zářiový víkend a později kvůli kolizi s Jesziky plánovanému Tajnému závodu na víkend první.

Jako první přijeli již v pátek po poledni Pavel s Kájou a Ríša a Martina s Edíkem. Na řeku se chtěli vydat ještě ten den, a tak z Prahy vyrazili už dopoledne. I tak než postavili stany, vyložili bagáž, sundali ze střech aut Tsunami a Piráta, znovupřipevnili Žlababu a Bobr-Pralinku, občerstvili se v bufetu zakoupeným výtečným vychlazeným pivíčkem a přešli Pavlovým autem do Branné, byly téměř čtyři hodiny. Ještě předtím si šel Ríša půjčit pro Edíka vestičku, ale chlapík v půjčovně mu ji nakonec prodal za neodmítnutelnou cenu 200 korun.

V Branné v hospůdce Na Cihelně jsme se opět občerstvili pivkem a děti limonádou, Ríša s Martinou si dali navíc i držkovou (polévku).

Poté jsme konečně vypluli na řeku v místě, kde jí přetíná brod. Vltava hezky tekla, neboť voda vypouštěná z Lipna zde zaručovala dostatečný průtok. Navíc byla nečekaně čistá, takže jsme z kánoí viděli až na kamenité dno. Před odjezdem na vodu jsme měli trochu obavy, jak Vltavu a její okolí poznamenaly loňské ničivé povodně, ale byli jsme příjemně překvapeni. Příroda se ukázala jako mocná čarodějka. Četná úžasná květena a rostlinstvo po obou březích byly naopak v té nejlepší formě, a tak pouze občas se vyskytující vyvrácené stromy či naplavené dříví připomínaly tuto událost. Jedním z mála důsledků povodní bylo uzavření (snad jen dočasné) oblíbené občerstvovny U Fíka.

Plavba byla poklidná, většinou jsme ji absolvovali ve srážečce osvěžujíc se přitom namíchaným Hu-Hu. Popíjeli zejména Ríša s Pavlem, ale ochutnala i Martina, která zabodovala svou žádostí: „Dejte mi napít za koruny z flašky“. Za celou cestu jsme potkali jen několik jiných vodáků, což byla nesporná výhoda zářiového termínu. Počasí nám přálo, přestože v týdnu bylo poměrně chladno a deštivo. V tu chvíli jsme ještě nevěděli, že nepříliš příznivé počasí bude i další týden. Prostě jsme to „vyhmátli“!

Podél břehů a na mělčinách v celém úseku naší, nejen dnešní, plavby po Vltavě jsme mohli vidět četné kamenné pyramidky vystavěné během léta projíždějícími vodáky. Nepřehlédnutelných bylo také několik válcových balíků slámy naplavených v korytě řeky v asi půlkilometrovém úseku. Pravděpodobně to byla také jedna z mála připomínek loňské povodně.

Při jedné ze zastávek, kdy si Edík odskočil, nás pobavil Ríša, který mu pak názorně ukazoval, jak si má v řece umýt zadek.

Kolem sedmé jsme dorazili k prvnímu z dnešních dvou jezů. Byla jím retardéra ve [Větrní](#) naproti futuristicko-katastroficky působícímu továrnímu monstru, kterou jsme s výjimkou Edíka v pohodě spluli.

O dva kilometry dále jsme pak dospěli k druhému jezu, jímž byla zrekonstruovaná šlajсна pod Papouščí skálou před [Novým Spolím](#). Již se smrákalo, bylo po půl osmé, a tak jsme se moc nezdržovali, zadáci ho sjeli a pak jsme pokračovali všichni dál.

Kolem osmé jsme pak přistávali v tábořišti v Novém Spolím. Ze břehu na nás mávali Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem. Záhy dorazily také Alena s Luckou a později i Pavel F. s Jitkou, Tomáš, Helča a Vládík.

To jsme již seděli pod velkou střechou v bufetu, večeřeli párky a klobásy a hráli se u krbového ohniště, kde si někteří z nás opekli buřtíky. Povídalo se, popíjelo a byla fajn zábava. Postupně jsme pak odpadávali spát, až zbyla jen pětice Helča, Alena, Lucka, Pavel F. a Jitka, která se po zavření bufetu dorazila vínem a Aleninou domácí meruňkovicí.

Noc pak byla hodně chladná. Teplota se pohybovala jen málo nad nulou a tak ti, co předtím nevy pilo dostatečné množství kořalky, pěkně mrzli.

Sobota 6. září 2003 (Nové Spolím – Zlatá Koruna; 16,8 km): Nadále bylo hezké počasí, což ještě více zvyšovalo naši natěšenost na „krumlovskou kaskádu“. Ráno při snídani u stanů jsme se domluvili na tom, že nebudeme bourat tábořiště a z cíle dnešní plavby - Zlaté Koruny - se vrátíme zpět. Hlavním důvodem byla možnost zajít večer do města na večeři. Jak jsme později zjistili, bylo to dobré i z toho důvodu, že zatímco v Novém Spolím připomínala loňské povodně jen ryska s datumem pod okénkem bufetu, ve Zlaté Koruně to v dolní části tábořiště vypadalo jako na Měsíci. Tráva i stromy, jež předtím lemovaly pěkný břeh, zmizely a na jejich místě byla jen pláň pokrytá naplaveným bahnitým pískem.

Po snídani sjeli Ríša s Pavlem do Branné pro Pavlovo auto a naopak při zpáteční cestě přejeli až do Koruny, kde nechali Ríšova Espace a vrátili se Pavlovým Escortem.

Na řeku jsme vypluli v poledne ve složení: Vilda s Natálkou a Štěpánem v zelené vydře, Lucka s Věrou v půjčeném červeném kyblíku, Pavel a Kája ve Žlababě, Helča s Vládíkem ve Tsunami, Pavel F. s Tomášem v půjčeném tmavozeleném kyblíku, Alena s Jitkou v oranžové vydře, Ríša s Edíkem v Bobr-Pralince a Martina v Pirátovi. Vilda s dětmi se tradičně hnal dopředu, sledován s o děti se strachující Věrou a Luckou. Ostatní je následovali o chvíli později, takže je dohnali až u Rумыší díry.

Nejprve jsme po pravém břehu přenesli nesjízdný jez [Na Rechlich](#). Obvykle je jednodušší loď stáhnout u levého břehu, tam se ale nacpala skupina asi šesti zelených kyblíků, v nichž se plavili účastníci výpravy nějaké cestovky. Rychle jsme tedy pospíšili k dalšímu jezu [U Lyry](#), kde je jen malá betonová plošinka umožňující vystoupit na břeh. Pak jsme již jez začali postupně zdolávat: Ríša, Pavel a Helča šlajsnou s vysokou hranou a velkou zalévající vlnou, Alena s Jitkou, Pavel F. s Tomášem a Martina po spádové desce. Pod jezem jsme pak naložili Káju, Vládů, Edíka a barely a pokračovali dále k velké úlevě „zeleňáčů“ nervózně čekajících na naše „odbavení“.

Dopluli jsme k hornímu vyústění Rумыší díry, kde na nás čekal Vilda s dětmi a Lucka s Věrou. Oblíbená stejnojmenná námořnická krčma byla letos po poškození velkou vodou bohužel uzavřena (na rozdíl od četných hospůdek, kavárniček a restaurací, které pracovní domorodci uvedli obdivuhodně rychle do původního stavu), a tak jsme na plánovaný oběd museli vyrazit do města.

Kousek odsud po schodech byla poměrně hezká restaurace s terasou a venkovním grilem. Na terase bychom seděli odděleně, a proto jsme se přesunuli do vnitřních prostor trochu připomínajících Šatlavu. Po pěti minutách nám ale servírka, jež předtím beze slov sledovala, jak jdeme dovnitř, přišla sdělit, že obsluhují pouze na terase. Tam nám mezitím nově příchozí hosté obsadili několik volných míst.

Potlačujíc touhu jí shodit z terasy do Vltavy jsme odešli, byť Fučíci, Benešici a Alena s Luckou se po chvíli vrátili a nakonec se zde i najedli. Pavel s Helčou, Kájou a Vládíkem a

Ríša s Martinou a Edíkem šli směrem k náměstí a po chvíli spíše náhodou narazili na vynikající restauraci Gotika. Zde je za příznivé ceny zahrnuli skvělou česnečkou v chlebu, knedlíky plněnými uzeným masem a guláškem. K tomu moc dobrý Eggenberg a vzorná obsluha.

Po obědě jsme se všichni sešli u zakotvených lodí, kam se za chvíli dostavily i nové posily Karel s Hankou. Martina jim předala Piráta a vrátila se do Bobr-Pralinky. Společně jsme pak vyrazili na další plavbu.

Retardérou [Mrázkova Mlýna](#) jsme spluli naprosto v pohodě, byť háčci dostali obvyklý přiděl vody při najetí do vlny točící se při vyústění úzké propusti. Zábavný byl zejména pohled na Vildovy háčky - Natálku a Štěpána, kteří se při průjezdu retardérou s hrůzou v zavřených očích a se zatnutými zuby křečovitě drželi kánoe. Nedlouho poté jsme zastavili u nejobtížnější překážky, jíž byla [Jelení lávka](#). Zadáci (Vilda dokonce 2x, když sjel i s červeným kyblíkem, stejně jako později v Rájově) ji však postupně úspěšně zdolali, pouze Pavel F. předvedl polovičnického pravotočivého eskymáka. Helča po prvním úspěšném sjetí se odhodlala k druhému pokusu, tentokrát s Vládičkem. Čekal je ale obvyklý osud ruských jaderných ponorek, například Kursku, když Tsunami byla zcela zalita vlnou a „šla ke dnu“.

Po vylití vody, jíž byla spousta ve všech kánoích, jsme pokračovali dál. Zdolali několik stupínek ve městě, ve spodním vyústění Romyší díry naložili Tomáše, který „pohrdl“ možností vychutnat si krumlovskou vodáckou lahůdku a raději zde na nás počkal, a vpluli do pěkné přírody pod městem.

Popíjejíc několik namíchaných lektvarů značky Hu-Hu jsme pokračovali hlubokým údolím zarostlým vysokými stromy směrem ke Zlaté Koruně. Cesta příjemně plynula, povídalo se a byla pohoda. Před Rájovem se pak krajina změnila v rovinatou část a nedlouho poté, po šesté hodině, jsme již dospěli k poslednímu jezu v [Rájově](#). Ten jsme (většinou ale jen zadáci) zdolali retardérou u pravého břehu.

Zastavili jsme asi sto metrů před tábořištěm ve Zlaté Koruně u půjčovny, kam vrátil zapůjčené plastáky Pavel F. Též jsme si zde, poté co to dopoledne domluvil telefonicky, za symbolický poplatek deseti korun za kus zanechali do zítřka své lodě. Do Nového Spolí jsme se pak vrátili Ríšovým Espacem a dodávkou majitele půjčovny. Někteří z nás museli sice cestu absolvovat v zavazadlovém prostoru, ale vzhledem ke krátké trase to nikomu nemohlo vadit.

Večer nás svým „překvapivým“ odjezdem oslabily Alena s Luckou, na kterou se sápala angína. Ostatní posilnění vzpomínkou na Slovensko - lahvi borovičky - dodanou Pavlem F. a krom Benešů (na Štěpána s Natálkou to přeci jen byla příliš velká štreka) vyrazili na večeri do města. Jejich kroky vedly do osvědčené středověké krčmy [Šatlava](#). Ještě předtím jsme mohli sledovat, jak dvojice jakýchsi místních zbohatlíků z řad „zlaté mládeže“ zdolává na čtyřkolkách historické schodiště. S uspokojením jsme zaznamenali, jak se jeden z nich na schodech překotil.

V [Šatlavě](#), z níž se linula hudba cikánské kapely, bylo narváno - obsazeny byly i četné nově postavené stoly v ulice před krčmou. Helča ale při svém průzkumu objevila v zadních prostorách dva stoly, kam jsme se pohodlně vešli. Později jsme si objednali [spoustu dobrot](#), na nichž jsme si během večera pochutnali, byť čekání na obsluhu i jídla a pití bylo trochu delší, než jsme zvyklí.

Kuřátka, kuřecí či vepřový špíz, uzené koleno, masíčka, zeleninka, pivíčko, medovina, vínečko a jiné dobroty nás náležitě uspokojily. Jen Ríša s Martinou a Edíkem neměli svůj večer. Nejprve jim nedonesli polévku, na Edíkovu palačinku úplně zapomněli a ve finále dostal Ríša studenou kukuřici. Inu špatná volba jídla od profesionálního kuchaře.

Přeplnění jako žoky a rozpálení horkem panujícím v krčmě jsme se pak ve dvou skupinách vrátili do kempu, kde jsme již jen o půlnoci krátce poseděli před stany a pak šli spát. Noc pak byla tentokrát podstatně teplejší než včera.

Neděle 7. září 2003 (Zlatá Koruna – Boršov nad Vltavou; 19,0 km): Flotila, která se dnes vydala na řeku byla již značně redukována. Zatímco Fučíci dali přednost pěšímu výletu, Ríša s Martinou a Edíkem a Karel s Hankou odjeli domů již v poledne. A tak jen Kubíni a Benešici si nenechali ujít velmi krásný úsek ze Zlaté Koruny do Boršova. Zejména Pavel natěšený poté, co mu sundali sádku ze zlomené ruky, díky níž měl znehodnocenu červencovou Velkou vodu na Slovensku, vůbec nepřipouštěl možnost, že by dnes nesedl do Žlababy. Také proto, že s její opravou včetně nastříkání vodní kamufláže po značném poškození na Slovensku strávili s Helčou půl dne.

Přejeli jsme do Koruny, odkud Vilda a Pavel pokračovali s auty dál do Boršova. Karel je pak zavezl zpět, přičemž na něm bylo vidět, jak rád by dnes jel také.

Ve čtyřech kánoích (krom svých měli ještě Aleninu vydru), když až na Pavla s Kájou ve Žlababě se posádky zbylých tří během dne různě prohazovaly, jsme vyrazili. Proplouvali jsme nádhernou peřejovitou částí, kde ani nebyl prostor na nějaké srážečky. Řeka nás rychle unášela kupředu a tak jsme za jen o něco více než hodinu dospěli k bufetu U Maringotky v necelé půlce dnešní trasy. Občerstvili jsme se nápoji a vyzkoušeli i pšeničné placky, jež zde bylo možné zakoupit dle hesla: „Placku za dvacku“. Zdejší místo bylo takovou antiurbanistickou oázou. Vše stavěno ze dřeva v duchu „zálesácké“ architektury a především s notnou dávkou vtipu. Za zmínku stojí dvě kadibudky, nápisem rozdělené na zadáky a na háčky, „strašák“ z válcových balíků slámy, pomalovaný kámen v podobě želvy, dřevěná skluzavka do řeky nebo rozcestník ukazující mj. do Vesmíru, Ňujorku, Moskvy či do Uherského Ostrohu. Krom nás se zde občerstvovala i posádka koněm taženého vozu, jež měla s sebou i osla, který se bez rozpaků šel podívat do „kuchyně“ plackařů.

V další části naší plavby se ráz řeky nezměnil. Časté peřejky nás rychle nesly vpřed zalesněným údolím. Kousek pod Dívčím kamenem, kde bylo řečiště za ústím Kremžského potoku poničené povodní a zúžené, bylo uměle vytvořeno několik stupínek, kterými jsme ale v pohodě včetně Věrky se Štěpánem propluli.

V závěru dnešní cesty nás ještě čekaly dva jezy. Provalený jez [U Rybů](#) nás pozdravil sprškou vody z vysokých vln, jež se pod ním zdvihaly. Věra si na něj přeci jen netroufla, a tak Vilda svezl děti na dvakrát.

[Zátkův Mlýn](#) asi tři sta metrů před cílem naší plavby jsme museli přenést po levém břehu. Pak už jsme jen dopluli do místa, kde jsme měli auta zaparkovaná na pravém břehu nedaleko těstáren bratří Zátků. Naložili jsme bagáž a lodě a vyrazili na cestu domů.